

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 436/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 111/11 z 19. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. A. N. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 111/11 z 19. apríla 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení odporcu v právnej veci navrhovateľa D. B., a. s., o zaplatenie 33,52 € s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 Cdp 972/2003, ktorý rozsudkom zo 6. decembra 2010 uložil sťažovateľke *„povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 33,52 € s príslušenstvom“*. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd predmetným rozsudkom z 19. apríla 2011, ktorým *„napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje“*.

3. Podľa názoru sťažovateľky *„súdy nespravili nič pre moju ochranu a rozhodli... v prospech navrhovateľa“*, čoho dôsledkom mali byť *„porušené moje práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“*.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol (*„vydal stanovisko“*) o porušení označených práv a *„aby bol rozsudok Krajského súdu č. k. 5 Co 111/11-245 zo dňa 19. 04. 2011... zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie“*.

5. Okrem iných písomností sťažovateľka k sťažnosti pripojila odpoveď Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 661/12-7 z 12. júna 2012 a jej opakovaný podnet z 11. júna 2012, ktorým sa domáhala podania mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu zo 6. decembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 19. apríla 2012 (bod 2), v ktorom generálna prokuratúra v podstatnom uviedla, že *„zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu.. zo 06. 12. 2010 č. k. 1 Cdp 972/03-225 v spojení s rozsudkom Krajského súdu... z 19. 04. 2011 č. k. 5 Co 111/11-245 nie sú dané... V danej veci rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť 02. 06. 2011 a teda po uplynutí zákonnej jednoročnej lehoty (02. 06. 2012) proti nemu zákon podanie mimoriadneho dovolania*

nepripúšťa. Akékoľvek ďalšie preskúmavanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu je preto bezpredmetné.“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom posudzovanej sťažnosti je už uvedené tvrdenie sťažovateľky, že postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho rozsudkom z 19. apríla 2011 došlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 2. júna 2011 (bod 5). Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 6. septembra 2012, teda po uplynutí uvedenej dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

12. Nad rámec už uvedeného ústavný súd dodáva, že na dvojmesačnú zákonom ustanovenú lehotu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemá podľa stabilnej rozhodovacej praxe ústavného súdu (napr. I. ÚS 217/2012, I. ÚS 147/2010, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05) žiadny vplyv sťažovateľkou podaný podnet generálnej prokuratúre pre účely podania mimoriadneho dovolania, lebo podanie podnetu nie je účinným prostriedkom nápravy eventuálneho porušenia sťažovateľkou namietaného porušenia práv. Mimoriadne dovolanie nie je ďalším odvolacím (t. j. riadnym opravným prostriedkom, pozn.), ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne v zákone uvedených procesných

a hmotnoprávných väd. Rozhodnutie o jeho podaní je (po posúdení zákonných predpokladov) vo výlučnej právomoci generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Preto podanie podnetu nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy.

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok (pre jej oneskorené podanie), ústavný súd nemal dôvod (a ani oprávnenie) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012